

Dramaqueen

Finn fietst naar het dorp. Telkens kijkt hij achterom. Bella loopt achter hem aan, haar staart fier omhooggestoken. Als ze te ver achterblijft, stopt Finn en wacht tot ze weer bij is.

De paar dagen dat ze nu in hun nieuwe huis wonen, volgt Bella hem overal, alsof ze voelt dat hij haar nodig heeft. Aan nieuwe dingen moet hij altijd wennen en het helpt als Bella dan bij hem is.

Toen hij voor het eerst naar buiten ging, had hij haar aan een touw meegenomen. Hij was bang dat ze zou weglopen, maar dat touw was geen succes. Luid mauwend had ze zich schrap gezet en toen had hij het touw losgemaakt. Ze was keurig bij hem gebleven.

In Amsterdam wilde Finn nooit naar buiten, maar hier is het anders. Hier zijn geen harde geluiden van de grote stad, maar alleen de rust en stilte van de natuur.

Hun nieuwe huis ligt aan de rand van een groot bos. Hij zou er wel een hut willen maken, een hut in het bos.

Hij kijkt weer achterom naar Bella en klopt voor de grap op de bagagedrager. 'Kom maar, dan mag je meerijden.'

Bella gaat zitten, knijpt haar ogen dicht en begint zich verwoed te wassen.

Finn stapt af en zet zijn fiets op de standaard. 'Kom op, probeer het tenminste een keertje!'

Bella kijkt hem met haar felblauwe ogen aan alsof ze wil zeggen: 'Ben jij helemaal gek? Ik op dat wiebelende ding met die twee draaiende wielen? No way!'

Finn tilt haar op de bagagedrager. 'Probeer nou maar,' zegt hij. 'Ik doe heel voorzichtig.'

Tot zijn verrassing gaat ze zitten.

'Goed zo, Bel.' Hij aait haar over haar rug en tilt dan zijn rechterbeen over de stang. Geconcentreerd rijdt hij weg en doet zijn best om niet te wiebelen.

Het gaat goed. Met een snelle blik over zijn schouder ziet hij hoe de kat kaarsrecht zit en om zich heen kijkt, maar als hij per ongeluk door een kuil rijdt, springt ze meteen op de grond.

'Sorry, Bel,' mompelt hij. 'Foutje!'

Bella begint fanatiek haar rug te wassen en loopt daarna met opgeheven staart verder, zonder Finn nog een blik waardig te keuren. Hij grijnst. Bella is de liefste kat van de wereld, maar ook een dramaqueen!

De bakker

In het dorp is het rustig. Finn had ertegen opgezien, toen mama had gevraagd of hij bij de bakker een brood wilde gaan halen. In Amsterdam haatte hij het om boodschappen te moeten doen.

Hij blijft staan bij een lantaarnpaal waar een flyer op is geplakt. SINDS 3 JANUARI VERMIST, ONZE LIEVE MINOES. Hij ziet een foto van een zwarte kat met witte sokjes en witte oortjes. En daaronder een telefoonnummer.

Die is dus al bijna drie maanden weg!

Finn kijkt naar Bella die zich alweer driftig zit te wasen. Hij moet er niet aan denken om haar kwijt te raken. Gelukkig blijft ze altijd dicht bij hem.

Bij de bakker bestelt hij een heel gesneden volkoren.

‘Heb je het bordje bij de deur niet gelezen? Het is hier verboden voor honden, jongeman,’ zegt de bakker.

‘Maar, maar dit is helemaal geen hond.’ Hij begint ervan te stotteren. ‘Dit is een poes.’

‘Echt?’ vraagt de bakker en hij kijkt over de toonbank.

Finn knikt.

‘Verrek, nou zie ik het. Een poes, die zich gedraagt als een hond.’ De bakker lacht. ‘Maarreh, hond of poes, kan me niet schelen, ik wil ze niet in mijn zaak.’

‘Ze doet niks,’ zegt Finn.

‘Jongen, dat zeggen ze allemaal, maar ondertussen vreten ze mijn koekjes op.’

‘Ze lust geeneens koekjes.’

De bakker wijst naar de deur. ‘Zet die kat er toch maar even uit.’

‘Dat wil ze niet,’ verdedigt Finn haar. ‘Ze wil bij mij blijven.’

Bella is ondertussen naast hem gaan zitten en heeft haar staart keurig om haar fluwelen voetjes geslagen. Met haar blauwe ogen kijkt ze omhoog naar de bakker en spint zachtjes.

Finn aait haar over haar kop. ‘Goed zo,’ fluistert hij. ‘High five!’

Meteen doet ze haar poot omhoog.

‘Zo, dat is me er eentje!’ De bakker barst in lachen uit. ‘Zo’n bijzondere poes heb ik nog nooit gezien. Maken ze die in die stad waar jij vandaan komt? Amsterdam, toch?’

Niet-begrijpend kijkt Finn de bakker aan. Is dit een grapje?

‘Ik eh, ik kom uit Amsterdam,’ antwoordt hij. ‘En Bella komt gewoon uit een nestje. Zij was de liefste.’

‘Nou vooruit dan maar, voor deze keer.’ De bakker draait zich om en pakt het brood uit het schap.

‘Trouwens, is ze een goede muizenvanger?’

Wat is dat nou weer voor een rare vraag? Finn haalt zijn schouders op.

‘Ze mag wel een nachtje hierachter logeren, in de bakkerij. Ik heb last van muizen.’

‘Bella gaat nooit uit logeren,’ zegt Finn. Hij haalt mama’s bankpas langs de scanner en loopt naar de deur.

Op dat moment gaat de deur vanaf de andere kant open. Een oude dame met lange zilvergrijze krullen komt binnen.

‘Jongen, wat heb jij een prachtige poes!’ Ze bukt zich om Bella te aaien en laat de dikke, zwierige staart langzaam door haar hand glijden. ‘Wat een schoonheid!’

Ze glimlacht naar Finn.

Hij kijkt in de blauwste ogen die hij ooit heeft gezien. Het soort blauw van de lucht op een wolkeloze zomerdag. Het soort blauw ook van Bella’s ogen.

Finns schouders zakken een stukje. Hij voelt het. Hij is nooit erg op zijn gemak bij andere mensen, maar deze vrouw straalt zoveel vriendelijkheid uit dat hij zijn argwaan laat varen.

‘Ze is mijn beste maatje,’ zegt hij tegen de vrouw en het verbaast hem dat hij dat zomaar zegt. Veel mensen vinden het maar raar dat hij het liefst bij Bella is.

‘Dat geloof ik,’ zegt de oude vrouw. Haar stem klinkt zangerig.

Ze streelt Bella nogmaals over haar rug. De poes snuffelt nieuwsgierig aan die vreemde vingers. Dan miauwt ze.

Finn steekt zijn hand liefkozend onder de zachte buik en tilt haar op.

Meteen geeft ze een kopje tegen zijn hand.

‘Ze houdt niet zo van vreemden,’ zegt hij verontschuldigend.

‘Je bent goed met haar.’ De oude dame knikt goedkeurend. Zacht kriebelt ze de poes achter de oortjes. ‘En jij, jij hebt geboft met je baasje.’

Vanes

Aan de overkant van de straat is een meisje bezig een flyer op een boom te plakken.

Finn knijpt zijn ogen tot spleetjes. Hij ziet een foto van een dikke, rode kat met daaronder in vette letters: VERMIST.

Nóg een kat vermist hier?

Het meisje wrijft nog een keer over de flyer en steekt dan over.

‘Hoi,’ zegt ze tegen Finn, ‘ik heb jou gezien toen je op onze school kwam kijken. Je komt bij mij in de klas.’

Hij knikt.

‘Ik ben Vanes. Wat heb jij een mooie kat, zeg! Die van mijn oma is sinds een paar dagen weg. Felix heet hij en ze heeft ’m al heel lang.’

Finn schuifelt met zijn voet over de grond. Hij weet even niet wat hij moet zeggen. Hij voelt onrust vanuit zijn buik omhoogborrelen.

‘Zal ik je helpen met de flyers?’ vraagt hij.

‘Graag!’

Samen slenteren ze door het dorp. Finn loopt naast zijn fiets, de hand stevig om het stuur geklemd.

‘Mijn oma is zo verdrietig, daarom help ik haar.’

‘Vaak komen katten vanzelf weer naar huis.’

Vanes schudt haar hoofd. ‘Felix is niet de eerste kat in

het dorp die weg is. Er verdwijnen hier meer katten.'

'Hoeveel dan?' vraagt Finn.

'Weet ik niet precies. Sommige zijn al best lang weg.'

'Wie doet nou zoiets?'

'Iemand die een hekel heeft aan katten, denk ik.'

'Had je oma Felix dan niet beter binnen kunnen houden?'

'Ja, maar hij probeerde steeds te ontsnappen, en nou ja, dat is dus gelukt. En hij was nog wel een beetje ziek.'

'Doet de politie er niets aan?'

'Jawel. Op een gegeven moment werd oude Lupo verdacht. Dat is een soort van kluizenaar. Hij woont aan de andere kant van het dorp, in een boerderij die nog van zijn ouders is geweest.'

'Waarom werd hij verdacht?'

'Gewoon, omdat hij raar is. Ongewassen, met lang haar en vieze kleren. 's Avonds als het donker is, gaat hij er soms op uit op zijn rammelende bromfiets om iets te drinken bij de eigenaar van de dierenzaak. En een keer in de week, op zaterdag, haalt hij boodschappen in het dorp, 's ochtends vroeg, als de winkels net open zijn. Dan is het nog lekker rustig. Hij houdt namelijk niet van mensen.'

'Maar misschien wel van dieren!' zegt Finn.

'Dat weet ik niet. Jongens die hem weleens stiekem bespioneren, hebben gezien dat hij een kat met kluiten modder wegjoeg uit zijn tuin.'

'Hmmm.' Finn denkt na. 'Maar dat maakt hem toch niet meteen een kattendief?'

'Je hebt gelijk,' zegt Vanes. 'Misschien wilde die kat net in zijn tuin gaan poepen of zo. Daar heeft mijn moeder

ook een hekel aan. Zij gooit dan altijd met water.'

'Precies,' zegt Finn, 'en niemand denkt dat zij de kat-tendief is, toch?'

Vanes geeft hem een duwtje tegen zijn schouder. 'Tuurlijk niet.'

Finn doet een stapje opzij. Hij vindt haar aardig, maar ze moet hem niet zomaar aanraken.

'Loopt jouw kat niet weg?' vraagt Vanes met een blik op Bella die langzaam achter hen aan loopt.

Finn schudt zijn hoofd. 'Ze is het liefst bij mij.' Hij zegt er niet bij dat hij ook het liefst bij Bella is. Dat vinden kinderen vaak stom, in elk geval de kinderen op zijn vorige school.

'En als jij naar school bent?' wil Vanes weten.

'Dan slaapt ze op mijn bed.'

'Coole kat heb jij!'

'De coolste kat van de wereld!' Finn klopt op de bagagedrager en tot zijn verrassing springt Bella er met een sierlijke boog bovenop.